Előhang

Folyóiratunk tavalyi, hatodik évfolyamában a lapszámok megjelenési ritkulása előre vetítette, ami mostanra vált bizonyossá: a *Magyar Hüperión* nem negyedévente, hanem félévente fog megjelenni, az idén pedig csak a mostani szám. Ennek nincs semmilyen elvi vagy koncepcióhiánybéli oka, egyszerűen pénzügyi. A lapot kiadó alapítvány ennek megfelelő anyagi lehetőségekkel rendelkezik. Külön elnézést kérünk előfizetőinktől, túlfizetésüket a Magyar Posta a következő év elején visszautalja. Továbbra is biztatjuk vidéki olvasóinkat az évi két szám előfizetésére (2020-tól kezdődően), s bárki, akinek a lap pénzügyi támogatására lehetősége, ötlete van, kérjük, jelezze.

Mindenesetre szerkesztőségünk folytatja a munkát az eddigiek szellemében. A jelen lapszám nem könnyű tematikával, népesedéspolitikával kezdődik. Legalább száz éve számos gondolkodó észrevette, hogy a Föld túlnépesedése önmagában véve az emberiség végzetét okozza: megoldhatatlan mennyiségi, élelmezési, munkamegosztási, társadalomrétegződési, egészségügyi, természeti stb. problémákat. *„A túlnépesedés elegendő a világ végéhez”* megállapítás – bármennyire is igaz – azonban nincs tekintettel arra, hogy ez a folyamat nem egyöntetű, területenként aránytalan. Az európaiak reprodukciós képességének csökkenése, a magyarságéval együtt, komoly probléma. A túlnépesedésen belül létezik a kismértékű szaporodás témája is, különösen a magyaroknál. Szabó Csaba tanulmánya ez utóbbi történelmi áttekintését nyújtja, beleértve a népesedéspolitika utóbbi évtizedekben elkövetett honi hibáit, amelyeket semmilyen jogi és gazdasági állami intézkedés nem orvosol teljeskörúen jelenleg sem.

Hazánk történelmének talán még nagyobb jelentőségű témája a kommunista-bolsevik szocializmus eredetének kérdése. A „Kulturális szemle” egy kritikájával kiegészítve öt írás vizsgálja, hogy ez az eredet az okkultizmus szférájával érintkezik. A borítón feltüntetett „Kommunizmus és okkultizmus” tematika esetében nemcsak a kommunizmus okkultizmussal való kapcsolataival foglalkozunk, hanem a kommunizmus-bolsevizmus rejtett gyökereivel, melyek történelmileg is igazolhatók. A folyóirat fő részében olvasható négy tanulmány közül három (Veltri, Dugin, Catalano) tulajdonképpen azonos információkat ismétel meg. Miként a „Kulturális szemle” recenziója elmondja, ezek a kutatási eredmények azonban lényegiek, fontosabbak a kortárs nyugati oroszságkutatók szerteágazó eszmetörténeti információinál. Marx, Lenin, a bolsevik forradalom és a szocialista tudomány vonatkozásában arra az eredményre jutunk, hogy minden lényeges ideológiai előzmény okkult eredetű és vonatkozású. Nemcsak a történelem rejtett elméleti mozgatói értelmében, hanem konkrét kapcsolatai miatt. Nyikolaj Fjodorovics Fjodorov (1828–1903) kozmista megfogalmazásai, valamint az ugyancsak kozmizmusként meghatározható nyugati álspirituális irányzatok (a szabadkőművesség, a Hermetic Brotherhood of Luxor, az Antiquus Mysticusque Ordo Rosæ Crucis) orosz leágazásaira vezethető vissza a kommunista szocializmus – a többé-kevésbé nyíltan sátánista (Marx), anyagelvű (Lenin) és diabolikus politikai gyakorlat (Sztálin) mellett. Lényegében e négy irányvonalon alapult a szovjet tudomány, Konsztantyin Eduardovics Ciolkovszkij (1857–1935), Alekszandr Bogdanov (1873–1928), Andrej Platonov (1899–1951) és más befolyásos gondolkozók nyomán. Úgy tűnhet, hogy

az utóbbi – Fjodorov utáni – szerzők nézetei már tudományosak, valójában azonban spirituális megközelítések paródiáit nyújtották, amelyek hatást gyakoroltak a kommunizmus-bolsevizmus korabeli és meghatározó politikai vezetőire.

Elgondolkodunk azon is, hogy az utóbbiak vagy a hozzájuk hasonlóak kimondottan okkultisták voltak-e? Mindenesetre az okkultizmus modern irányvonalainak kritikáját Magyarországon nem a katolikus egyház képviselői, hanem László András kezdte meg 1991-ben, az ilyen nézetek rendszerváltozás utáni felerősödésének kezdetei alatt. Gál Péter atya *A New Age keresztény szemmel* című könyve, amely máig nyolc kiadást ért meg, csupán követte László András első New Age-kritikáját (*Őshagyomány* 6. sz. [1992]). Ez utóbbit olyan művek kiadása folytatta, mint Julius Evola *A jelenkori spiritualizmus arca és álarca* (Budapest, 1994, A Hagyomány és a Transzcendencia Iskolája), s folyóiratunk is kapcsolódott (III. évf. 2. sz. [2015. nyár] 151–171. o.) a sorukhoz.

A következő témakör, amivel foglalkozunk, a festészeté. Okkultista kapcsolatai ellenére szeretnénk igazságosak lenni Nicholas Roerichel (1874–1947), aki – mint Dubniczky Zsuzsanna értő írása bemutatja – igazán nagy festő volt. A költészet következik, ezúttal Takáts Gyula (1911–2008) válogatott versei formájában, kiegészítve néhány gondolatával. Mindig is fontosnak tartottuk Hamvas azon „programját", hogy újság helyett költőket kell olvasni. Összekapcsoljuk a kettőt. E gondolat jegyében a korábbi számokban már közöltük Frithjof Schuon, Gulyás Pál, Marconnay Tibor, Komjáthy Jenő, Yunus Emre és Dsida Jenő néhány versét, valamint írásokat Weöres Sándorról és Stefan Georgéról. Versolvasáskor az ember mintegy kitágul, magává a létté vagy létezéssé válik. Mást tart valóságnak, mint amit a tévé, az internet és különféle gazdasági-politikai érdekcsoportok sugallnak.

Edl András tanulmánya a műfaji kereszteződések példáján – irodalmiság és elvi elemzés együttese – túl, nézetünk szerint, nagyon fontos témákat feszeget: az autonóm akarat nehézségeit, valamint az egyéni szokások természetét egy olyan világban, mely egyre inkább és egyre több szálon kíván befolyásolni bennünket.

Mindig törekedtünk arra, hogy erősen konzervatív beállítottságunk és formai preferenciáink mellett elismerjük: elvileg bármilyen műfajban lehetséges magas minőséget, tartalmakat és művészi értékeket létrehozni. Ennek felismerése szükséges is, tekintettel arra, hogy senkinek nem áll hatalmában a számára nem tetsző, de társadalmilag létező stílusok és műfajok megszüntetése (aminek igénye nem is a legmagasabb magatartás). Úgy tűnik, így van ez a képregénnyel és a pornográfiával is, amely kétségtelenül nem magas művészeti forma vagy nem azonos az erotikával. Taraszevics Zsuzsa tanulmánya meggyőzött bennünket arról, hogy a pornográf képregények világában is lehet esztétikusan alkotni. Nem-szektariánus és nem-irányzati beállítottságunk, egyetemes érdeklődésünk és felelősségtudatunk megkövetelte ennek az elismerését – annál inkább, mert társadalmi okokból kezelni kell az ilyen jelenségeket is.

A „Kulturális szemle" rovat hosszabb és az „Ajánlók" rövidebb írásai számunkra ugyanolyan fontossággal bírnak, mint a tanulmányok. Akkor is, ha bírálnak vagy valamilyen partikuláris nagyságrendű értékre hívják fel a figyelmet. (Az „Ajánlók" rovat szerzőit ennek ellenére nem tüntettük fel az „E számunk szerzőiről" részben.)